

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΝΟΥΒΕΛΑ

Η Σμυρνιά του καταυλισμού

(Περίληψη προηγούμενου)

Ενώ ο Αλέξανδρος στο Λονδίνο στήνει τα θεμέλια της νέας του αυτοκρατορίας με την αγορά δύο παλιών φορτηγών πλοίων δίνοντας το όνομα στην εταιρεία του: FILIO LINES, εκείνο δηλαδή της αγαπημένης του Φιλιώ, οι γυναίκες της ζωής του η Φιλιώ, η μητέρα του, μαζί με την Βασιλική και την Ευτέρπη παραθερίζουν σε ένα παραθαλάσσιο ξενοδοχείο, σε νησί, μη γνωρίζοντας ακόμη όλες αυτές τις δραστηριότητες. Στην ιστορία μας παρουσιάζεται ένα καινούργιο πρόσωπο, ένας νεαρός φτωχός φοιτητής της νομικής, ο Απόστολος Λαδάς, που ανήκει στην ομάδα που οργάνωσε το δικηγορικό γραφείο του Αλέξανδρου, για την ανακάλυψη του Μανώλη, του νεαρού τότε υπάλληλου της τράπεζας του παππού του, που πριν 22 χρόνια απολύθηκε επειδή κρατούσε το χέρι της μητέρας του, Ιουλίας.

Σε ένα στενό δρομάκι της παλιάς Αθήνας του 1922, ο δρόμος είχε από καιρό χαλάσει και το παλιό ποδήλατο του νεαρού φοιτητή τον δυσκόλευε να προχωρήσει. Κάποιος του είχε πει ότι υπάρχουν εκεί σπίτια που νοικιάζουν δωμάτια.

Σχεδόν είχε ιδρώσει καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια να τα καταφέρει να κάνει το ποδήλατο να προχωρήσει, όταν ξαφνικά είδε από μακριά ένα χαρτόνι να κρέμεται έξω από την παλιά είσοδο ενός σπιτιού. Πλησίασε και με ξεχωριστή χαρά διάβασε: «Ενοικιάζεται δωμάτιο. Αποταθείτε εντός».

Χτύπησε την πόρτα. Του άνοιξε μια κυρία μέσης ηλικίας, η οποία παρά το φτωχικό της ντύσιμο έδειχνε ευπαρουσίαστη. Είχε τα γκριζα μαλλιά της, κότσο. Θα ήταν πολλή όμορφη στα νιάτα της.

Αυτή την εντύπωση έδωσε στον Απόστολο Λαδά, μόλις την αντίκρυσε να του χαμογελάει ευγενικά ρωτώντας τον:

- Ήρθες για το δωμάτιο;

- Ναι κυρία απάντησε.

- Έλα μέσα αγόρι μου, του είπε εκείνη και έκανε χώρο για να περάσει.

Το σπίτι αρκετό φτωχικό αλλά καθαρό και συγυρισμένο. Τον πέρασε στο μικρό σαλονάκι με τις παλιές και φθαρμένες από τα χρόνια πολυθρόνες.

Έκατσε απέναντί του.

- Λοιπόν νεαρέ μου ήρθες για το δωμάτιο τον ξαναρώτησε.

- Ναι κυρία απάντησε ο Απόστολος.

Το όνομά σου;

- Απόστολος Λαδάς, φοιτητής νομικής.

- Εμένα με λένε Χριστίνα του είπε εκείνη με ένα ευγενικό χαμόγελο.

Στην συνέχεια άρχισε να τον ρωτά διάφορα, γιατί μετακομίζει από το δωμάτιο που έμενε μέχρι

τόρα, αν έχει μπλεξίματα και πως απαγορεύεται στο δωμάτιο οι επισκέψεις τρίτων, είτε αυτός είναι άνδρας είτε γυναίκα.

- Τους φίλους θα τους συναντάς έξω από το σπίτι.

- Δεν υπάρχει πρόβλημα κυρία. Εξάλλου δεν έχω φίλους.

- Πέρασε να δεις το δωμάτιο είπε και σηκώθηκε. Την ακολούθησε σε ένα στενό διάδρομο. Του άνοιξε την δεύτερη πόρτα από τα δεξιά.

- Αυτό είναι. Δεν ξέρω αν σου αρέσει.

Του άρεσε. Μικρό καθαρό με ένα μονό κρεβάτι ξύλινο και ένα μικρό κομοδίνο. Στην άλλη γωνιά, ένα μικρό τραπέζακι με την λάμπα πετρελαίου και μια ξύλινη καρέκλα. Του άρεσε περισσότερο το μεγάλο παράθυρο, που έβλεπε στον κήπο.

- Είναι πολύ ωραίο. Πόσο κάνει το ενοίκιο; Ρώτησε δειλά.

Εκείνη πήρε σοβαρό ύφος και του είπε την τιμή

Οι προσπάθειες της ομάδας δεν έχουν καρποφορήσει παρά το χρονικό διάστημα που πέρασε και το δικηγορικό γραφείο τους ειδοποιεί ότι θα τερματισθούν οι υπηρεσίες τους και φυσικά η αμοιβή τους αν δεν φέρουν σύντομα αποτελέσματα.

Ο νεαρός φοιτητής Απόστολος Λαδάς, δέχεται και μια άλλη προειδοποίηση από την σπιτονοικοκυρά του, να βρει άλλο δωμάτιο να νοικιάσει διότι θα έρθει να μείνει ο ανιψιός της από την επαρχία.

Παίρνει το παλιό σαραβαλιασμένο ποδήλατό του και αρχίζει να ψάχνει στις γειτονιές που ενοικιάζουν δωμάτια.

Ας δούμε την συνέχεια της ιστορίας, η οποία θα αλλάξει συθέμελα την ζωή του νεαρού φοιτητή και όχι μόνο αυτού, αλλά και άλλων ατόμων.

και πρόσθεσε:

- Θέλω δύο ενοίκια για προκαταβολή.

Εκείνος κοκκίνισε στην αρχή. Το ποσό του φάνηκε μεγάλο. Αλλά το δωμάτιο του άρεσε υπερβολικά. Ίσως τα κατάφερε με λίγη οικονομία. Μπορεί να εύρισκε μια δουλίσσα πρόχειρη, αν σταματούσε να τον πληρώνει το δικηγορικό γραφείο. Αν ανακάλυπτε όμως μόνος του τον κύριο Μανώλη, που αναζητούσε το δικηγορικό γραφείο, θα έπαιρνε μεγάλη αμοιβή.

Πήρε την μεγάλη απόφαση και της είπε:

Θα το πάρω κυρία Χριστίνα. Κρατώ και τα χρήματα για την προκαταβολή.

- Όταν της έδωσε τα χρήματα, που και η Χριστίνα είχε φανερά ανάγκη του πρότεινε:

- Πάμε στο σαλονάκι. Να σου ψήσω και καφέ. Αν δεν έφαγες ακόμη πρωινό να σου φέρω και κουλουράκια.

Του έφερε ένα δίσκο με καφέ ένα ποτήρι νερό και ένα πιατάκι με μικρά κουλουράκια.

- Σε λίγο θα ξυπνήσει και ο αδελφός μου να τον γνωρίσεις. Οι δύο μας μόνο μένουμε σε αυτό το σπίτι. Δεν υπάρχει άλλο άτομο.

- Είσατε και οι δύο ελεύθεροι; ρώτησε αυτός κάπως αδιάφορα.

- Ναι σταθήκαμε και οι δύο άτυχοι στην ζωή. Ο αδελφός μου ο Μανώλης όταν ήταν νέος δούλευε σε τράπεζα, αλλά έτυχε να αγαπήσει την κόρη του μεγάλου αφεντικού και τον διώξαν. Άτυχος και στον έρωτα ο καπμένος όπως και εγώ.

Καθώς του μιλούσε και μόλις του ανέφερε για «Μανώλη» και «τράπεζα», όταν ήταν «νεαρός» ο αδελφός της, ο νεαρός φοιτητής, Απόστολος Λαδάς, που είχε στο στόμα του εκείνη την στιγμή, ένα κουλουράκι, Παρ' όλιγο να πνιγεί.

- Πιες νερό αγόρι μου, πιες νερό, του είπε η Χριστίνα δίνοντας του το ποτήρι.

(Η συνέχεια την επόμενη Τετάρτη)

ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Εφημερίδα

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Τώρα και στο facebook

